

Kalle meelitas vanad kunnid Valgevenne

Kalle

Taas pean alustama sellest, et pole soodne aasta. Kohati tundus, et ka sellest poleks abi, kui Janc kohe tööle lähleks, sest vägisi jääb tunne, et igapäevane elu on nii kalliks läinud, et korralikuks motomatkamiseks kuidagi vahendeid ei jätku. Küll hädaldaks veel, aga see ju ei aita, nõnda siis lõpetan selle siin, nagu ka kevadel, kui tõdesin, et taas peab midagi oludele sobivat välja mõtlema.

Paar aastat on lähimaid trippe juba tehtud ja ideed kippusid otsa saama. No tahaks ikka nii, et väga ei korduks. Tegelikult on üsna mõnus faas see planeerimine, eriti kui oled kaardi töökoja seinale sättinud. Nii ma siis uurisin seda lapilist paberit ja marineerusin. Lõpuks koorus nii mõnigi idee, millest mõni ei sobinud ja mõni jäi tagataskusse oma aega ootama. Võitjaks osutus Valgevene.

2008 oli aasta, kui seal kaarega läbi sai sõidetud ja eks tookord seal nähtu ja kogetu aitas veidi kaasa ka. Ja kuna eelmine kord tundus see riik justkui ekstra meile maalitud, siis seekord tekkis mõte

Looduskaunis peatumispaik nina puuderdamiseks. Ava kiiver ja puuder langeb ninale!

otsida mõni väiksem rada, et näha, kas puhutus ja kord ka peateelt kaugemale ulatub.

Kui nüüd idee sünnist mõne kiire sammuga edasi astuda, siis peab tõde- ma, et ega see algus lihtne polnud. Janc ei arvanud kohe midagi ja muidu ka tekkis endalgi tunne, et kas tuleb välja. Selgelt oli tunda vajadust ideele veidi ergutust saada ja parim viis selleks tundus olevat kedagi kaasata.

Kuna eelmise aasta kogemused seltskonna osas olid väga positiivsed, siis läksin ka seekord kindla peale välja. Nii saigi üsna muuseas näoga siis veel valitsevale kunniperale mainitud, et nii või mis. Vastuses jaatavuses polnud mõtet kahelda.

Päris nii lihtsalt siiski kohe ei läinud, sest vahepeal tahtis ind jälle raugema hakata. „No ei tea, kas ikka saab“ oli põhiline algus lausele kui kuskil taas jutuks tuli. Olukorra pööras lõplikult õigele rajale kõne, mis minu telefoni laekus tööpäeva hommikul veidi peale üheksat. Kui sellisel ajal helistab Annela, siis võib

Kalle ja Ida-Euroopa suitsukate.

eeldada, et on miski idee. No pigem oli see teadaanne, et me kasutame ära uue vabariigi sünnipäevast tekkinud vaba päeva, räägime sinna otsa reede vabaks ja siis lähmegi. Nii konkreetse plaaniga saab ju ainult nõus olla.

Ettevalmistusi praktiliselt ei olnud, peale selle, et tuli Anna teekonnaavalikule nõusnõus öelda ja midagi välja mõelda side parandamise osas. Selle viimasega tuli appi Isandpauk. Nagu üsna ruttu aru sain, siis tema müügitaktika on tulla vastu. Mulle tuli ta vastu sellega, et ulatas mulle proovimiseks tehasesooja pakendis Cardo komplekti, mis meie vananema kippuvatest kiivritest ühe hoo- biga moodsad meediakeskused võiks teha. Eeldusel, et install on põhjalik ja tehtud on ka RTFM. Need viimased jäid tegemata. Seda korralikumalt sai tehtud vandesõnade vabasse õhku hüüdmine, kui aparaadid kohe täiel rinnal koostööd ei tahtnud teha.

Selgus see muidugi reedel, kui sõit juba sees. Olgu siinkohal siiski ette öeldud, et peale mõningat pusimist sai tehtud see, mida kohe oleks pidanud, ja üldiselt võis tootega rahule jääda. Kogu sõidu vältel oli möla kiivrites mõõdukalt, vaimukalt ja kasulikult.

Aga viimane hetk on meie lugejad viia Lätti, kuhu me ka seekord kodumaa piiri ületades sattusime ja taas olime meie naabrite vaesemas pooles. Hoogsalt lagunevat nõuka pärandit suurlautade jm sellise näol on meilgi. Aga kui seda segada võimsate karuputke metsade ja tõeliselt nukrate nägudega, siis tuleb endalgi mure peale. Et kuidas nendel naabritel ikka läheb.

Kuna start oli olnud üsna hiline, siis ega me kaugele jõudnud. Öhtut sisustasime sellega, et tungisime koos Rauliga julmalt teeäärse maja hoovi, otsisime üles kaevu koos pumba lülitiga ja lasime veenõud täis. Koerad olid kodus, aga neist ei saanud aru, kas vali haukumine tuleb hirmust, rõõmust või vihast. Kui olime veenõud ratastele kinnitanud, tuli peranaine ka koju.

Peale seda otsisime kena metsaaluse, tegime veidi, aga head söögipoolist, ja magama.

Olgu siinkohal öeldud, et meie seekordne sõit erines mõneti eelmise aasta kultuurireisist. Losse ja muid vaatamisväärsusi esines napilt. Mõni lagunenud mõisa moodi asi või muidu ilus maja pidi seekord asja ära ajama.

Minu muret Läti käekäigu osas aitas veidi leevendada meie järgmise päeva peatus keset küla, kus anti tõeliselt hästi süüa. Hiljemalt seal sain ma aru, et kohalikud noored on siiski lõbusad. Neil oli selleks küll veidi joodavat abi vaja, aga peale seda kõlas nende ilus keel nagu tõeline laulev teekann. Tööme- hi, mütsid kuklas ja pläru muretult suunurgas, toodi ja viidi väikse bussiga samasse lõunast odravett võtma. Nii siis see seltskond seal segunes ja muret ei paistnud kuskilt. Meie ka ei muretse- nud, vaid sõime kõhud täis ja kiitsime takka.

Suures plaanis kulgesime mööda

Impotendi unistus ja segaduses turistid: kas eelistada pikka ja peenikest või lühikest ja jämedat?

väikseid teid. Hakkasin nüüd aru saama, et see oligi see, mida olin soovinud. Sõita Valgeves väiksemaid teid. Aga Anna

Tuleb endalgi mure peale. Et kuidas nendel naabritel ikka läheb.

oli seda mõtet võtnud tõsiselt juba algusest ja põhjalikult. Niisiis läksid teed läbi üsna asustamata paikade ja olid päris mitmes lõigus kruusakattega. Kuna teed olid väiksed, siis midagi kolosaalset ette ei jäänud ja sai niisama sõitu nautida. Aga enne öhtut sõitsime Maltast läbi, aitasi- moraalselt meie nina all Eesti ren- diautoga kraavi sõitnud inglasi, sõime

valveta õunapuudelt maitsvaid vilju ja olime muidu puhkusel. Öhtul tabasin end mõttelt, et ma vist pole kunagi enne ööbinud kaks ööd järjest telgiga Lätis, vähemalt ei suutnud sellist sõitu kohe meenutada. Seekord aga sättisime end üsna piiri ligi laagrisse, et hommikul kammitud silmnäoga talontsikuid täit- ma minna. Ühe järjekordse kruusatee ääres panime siis jällegi majad üles ja maitsesime mõõdukalt kohalikke õlle- marinaade.

Piirile jõudsime mõnusalt hommiku- poolikul ja sättisime end järjekorda ül- latusi ootama. Üllatas küll ja tuleb öel- da, et väga meeldivalt. Kas oli tegemist

“Kule, sa võta lenks, ma hüppan taha, ššikk tõmbab end koomale ja mahub selle märsi asemele!”

lihtsalt meeldivate inimeste vahetusega või on tulnud karm käsk kõige kõrge-malt end sedasi üla pidada, seda pole mul kuskilt küsida. Aga reaalsus oli see, et alates kõige esimesest tunnimehest kuni lõpuni välja anti meile selgelt ja üsna siiralt mõsita, et oleme tõesti väga teretulnud Valgevene riiki. Läbiv toon oli abivalmid ametnikud, naeratused ja vabandused, kui kuskil tundus veidi kauem minevat. Pabereid tuli täita üsna tuttav kogus, aga seda oli üsna hea teha, sest õhkond oli tõesti ladna.

Minu pabereid sattus sisse toksima tsviivriietes nooruke naisterahvas, kes ilmelgelt polnud seda tööd kaua teinud. Seetõttu tuli kogunud kolleegilt veidi abi küsida ja aega läks pisut rohkem. Töö sai siiski mõistliku ajaga tehtud ja sain oma paki tagasi mitmekordsete vabanduste saatel, et aega kauem läks. Järgmiseks sattusin hetkeks koridoris kokku mehega, kes pagunitel ilutseva ühe väga suure tärni järgi arvates võis olla selle piiripunkti ülem. Oma positsioonist hoolimata ei pidanud rangete näojoontega rühikas härrasmees paljaks mulle ust avada ja mõõduka naeratuse saatel paluda mul esimesena väljuda. Selliste väikeste punktide summuna kujunes piiriületus igati meeldivaks ja aega ei läinud ka üleliia, kui võtta arvesse, et me ületasime piiri kohas, kust pole mõeldud hooga läbi sõita.

Nüüd algas üsna tuttav Valgevene. Esialgu veidi tagasihoidlik, aga üsna pea tulid taas tuttavad puhtad ja värvitud külad oma lillede, maalitud kivide ja bussipeatustega. Ja nüüd siis liigumegi natuke väiksemaid teid pealinna poole. Tuleb öelda, et kui siin oleks ka natuke mägesid, võiks see olla üks unistuste

Kui Jancil kiivrit peas ei oleks, mahuks pulkade vahel läbi.

Päike paistab silma - see on tema suurim mure!

koht tsikliga sõitmiseks. Teed on head, liiklus viisakas ja bensiin maksab endiselt 65 eurosentit liiter. Teedel liikuv masinapark varieerub ehk veidi suuremal määral kui kodus ja raskem tehnika on suuremas osas vanem vene toodang. Samas annavad kõvasti tooni ka päris uued autod lääne poolt ja üldine pilt liikluses on kaasaegsem kui mõneski endises Varšaavi bloki riigis.

Lisaks on selgelt näha, et autod on puhtad. Võib vabalt olla tõi see väide, et siin riigis saab pesemata auto eest trahvi.

Vahepeal liigume mööda trassi, mida võiks pidada vähemtähtsaks tugimaanteeks. Sellest hoolimata on teed ja

ümbrus endiselt väga hästi korras hoidud. Väiksed külad ja linnad on ka siin üldpildis puhtad ja värvitud. Eriti hakkas silma teeäärne kolhoosi tehnikaplats, kus masinad seisid hoolikalt niidetud muruplatsiga ääristatud seisualal.

Kõik oli kui joonlauaga paika mõõdetud, puhtaks pestud, sätitud ja hoidud.

Kuskil siinsamas hakkasid silma ka seenemutid, kes

tuttavlikult tee ääres oma koriluseande müütasid. No loomulikult kõlas klappides ühine otsus: võtame. Kuna tädidel kaarditerminali polnud, oli hetkeks tunne, et äri jääb katki. Olukorra lahendas aga kiirelt müüja arvutus ja soovitud eurorahad saidki seenteks vahetatud. Kuna küsitud summa tundus mõistlik, siis isiklikult ei viitsinud ma süveneda, millise kursiga tehing toimus. Seened olid igatahes ausad.

Teeäärsest tegevusest veel niipalju, et ei tasu imestada, et siingi riigis vanemat tehnikat monumentideks on sätitud. Üldiselt tuleb öelda, et pakutu on igati mõistlikult tagasihoidlikus vormis ja mastaabis. Ühe lennumasina juures palun pikemat peatust ja seekord avastan, et vähemalt selle monumendiga on püha ürituse nimel töörahavale veidi udu ka aetud. Või on siis lõpuks vahet, millisest ajast ja mis riigi algupäraga lennuki saatel sa kangelastegudest räägid. Peaasi, et viisnurgad peal ja roheline, küll rahvas usub.

Jõudnud lõpuks pealinna lähedale, võtab maad kahtlus, et jõuame siiski ka kiirteele, mis hiljuti justkui tasuliseks muutunud. Kuna meil kohaliku sularaha napib ja pole ka teada, kuidas selle teenuse eest siin tasutakse, siis

otsustame kõnetada kohaliku tsikli-meest. See täiesti korraliku Marauderi ja nahkriietusega varustatud haruldus siinses keskkonnas teatab meile, et kiirteed on tsiklitele tasuta. Maksma ei pidanud tõesti, aga ega ma kiirteed ka ei märganud. Jõudsime hoopis Minskisse.

Siin oli aga kohe näha, et sellest linnast peetakse lugu, või tahetakse eeskujuks tuua, ja suur juht pole siin kokku hoidnud raha ega töötunde. Laiad uue pestud asfaldiga tänavad, LED-tuledega foorid ja kohati pealetükkivad lillekuhilad. Samuti käis linnas kõva ehitus ja palju uut oli ka valmis. Üldine pilt oli taas väga puhas, joonitud ja kaasaegne. Sattusime linnast läbi sõitma ideaalsel ajal, kui õhtune tipp-tund oli läbi, ja seega oli liiklust ümbruse järgimiseks piisavalt vähe.

Teeme üsna mitu tiiru mööda laiu tänavaid, keerutame kesklinnas ja suundume siis linnast välja.

Järgmiseks peatuseks oli ette nähtud Ratomka ratsaspordi baas üsna Minski külje all. Raulil ja Annelal on selle kohaga tugevad sidemed ajast, mil nad veel aktiivselt hobustega tegelesid. Mind aga nende juttude põhjalts lihtsalt huvitas, mida näha saab. Ja näha sai siinmail ilmselt üsna tüüpilist pilti, milline saab olema lõpptulemus, kui tsaar on andnud käsu ja vahendid. Kompleks oli tõesti võimas oma tohutute tribüünide, muruplatside ja uute hoonetega. Kõik nägi välja just selline, et uskusin kohe Rauli juttu, kui ta väitis, et siin saaks kohe täna igasugu tipp-võistlusi läbi viia.

aga oli kogu piirkonnas nii vaikne, nagu oleksime kodus peale kümnet viinapoodi saabunud. Seega uudistasime veidi ringi, uurisime kohaliku majutuse hinda ja lahkusime lõpuks, kiivriklappides kõlmas Rauli meenutused oma nooruse vägitagedest siinsetes paikades.

Kuna Ratomka hotelli jätsime seekord proovimata, tuli leida öö-biskoht roheluses, sest seenekastme mõtted tikkusid juba ligi. Selle söömakorra tarbeks tuli varusid täiendada ja ette sattunud pood andis jälle kinnitust, et kord on majas.

Esmapäeval pood nagu ikka, aga kui süveneda,

siis annab veidi aimu veidi riigis toimuvast ka.

Näiteks tööhõive. Ei ole nii, et tahad osta kurki ja võtad. Võtad küll, aga ulatad selle kohe kena neiu kätte, kes, nagu kõik teised selle poe tootajad on ilusas vormiriides. Tema siis asetab selle sinu eest kaalule ja pakib sisse ja kleebib sildi peale. Muidu oli osakond nagu meilgi. Samasugune tööhõive oli ka mujal näha. Kommilett, mis väga pikk ja üsna mitu ka kõrge, oli samuti kena teenindajaga varustatud. Võtsin valiku kohalikke

komme. Üldiselt oli poes kaupade valik mitmes osas oluliselt mitmekesisem ja rikkalikum kui meie parimates poodides. Eriti laia valikuga oli lihalett

ja ka külmletid olid paar korda pikemad kui oleme meil harjunud, sisaldadaes muuhulgas väga laias valikus külmutatud marju, mida kaalukaubana sai kaasa osta. Kassas sain ka väikse üllatuse, kui kaardiga makstes kiipi ei kasutatud, aga magnetriba läbi tõmmates ulatati tsekk alla kirjutamiseks kiiremalt, kui mina kaardi masinasse oleks jõudnud panna. Kokkuvõtteks tuleb öelda, et nagu mõnedki muud asjad siin riigis: hästi hoidud.

Olgu siinkohal öeldud, et hiljem sattusime ühte väiksesse külapoodi ka. See asutus oli selline hea nostalgiatuba, veidi vetruv põrand ja hämar õhkond. Ja lett oli ka üks ja uksest ukseni, mille ühes otsas müüdi külmappe, vahepeal oli kodukeemia ja lõpuks piim ja munad.

Oli vaikne, nagu oleks kodus pärast kümnet viinapoodi saabunud.

Milline sadulakate! Paberist, värviline!

Moodne õllealus: kaasaskantav!

Kõige selle rahu ja toreduse peale oli jõudnud kätte õhtu ja meie kiirustasime leidma üks ilus põllulapp ja tegema üks seenesoust. Mis küll selles lihtsas toidus on sellist, ma ei tea. Aga või, kartulite jm poest saadava maiusega koos õhtusel põllul selge taeva all on tegemist pigem kungliku õhtusöögiga. Ölu mõõdukas koguses oli kohalik.

Järgmine päev pakkus üsna meie maplatsi lähedal huvitava elamuse. Keset põldu seisid tsott, või siis laskeavadega betoonist bunker. Teab kelle tegusate käte poolt ja üsna arvestatava koguse lõhkeaine abil kõvasti kreeni paisatud, aga kuna ehitis ise uskumatult tugev paistis, siis seisis see siin ilmselt aastakümneid hiljem üsna heas korras. Ja

Ohutus ennekõike, ka postitantsul!

meie sinna muidugi sisse kohe. Päriskas oli mööda märgatavalt kaldus põranadaid kitsas tundmatus ruumis ronida, eriti kui see pole liiga avar. Piisav kogus pilte tehtud ja kuulipritsi alustega lõgistatud, ronisime välja tagasi.

Üsna pea selgus ka see, et ilmselt oli selliseid betoonehitisi siin rohkem.

palju kõrgemal tasemel kui mujal Euroopas.

Kuna kaugemal külitavad turvamehed või muuseumi varahoidjad meid usinast väraval kõõlumiset hoolimata sisse ei lasknud, tuli meil taanduda. Ei saa siinkohal märkimata jätta, et maantee, mis siinkandis üsna mitmeid kilomeetreid

Jõudsime nimelt Stalini 6. liini memoriaali juurde. Tubli annust punalipulist kultuurielkamust saamast takistas vaid see, et oli esmaspäev ja väravad kinni.

Sellest oli muidugi tuline kahju, sest väravas seisvas hinnakirjas seisis selgelt, et lisaks muudele hüvedele on mõõduka tasu eest võimalik teha pauku erinevatest relvadest. Valikus olnud tankitõrjekahur huvitaks meid ju kindlasti, küll selle 100 000 rutsi litaka eest ka leiaks. Nagu näha siis on ka töörahvale mõeldud meelegahtus

peegelsiledana sirgub, teeks au ka kõige rikkamale Euroopa riigile. Oma laiuse, kvaliteedi ja kõigi muude heade omadustega on see kaks pluss kaks ridadega maantee taas üks näide sellest, kuidas siin riigis asfaldiga ümber osatakse käia.

Vahepeal põikasime taganurga külladesse ka. Teed muutusid küll üsna kitsaks, aga värvi ja indu oli jagatud siia. Siinkandis teeme ühe väikese vea ka sisse. Kuidas muidu saaks nimetada tegu, kui sa Valgevenes kõnnid sirge seljaga sisse Ukraina toite pakkuvasse söögi kohta? Ikka kohalikku oleks ju tulnud proovida! Eks me ise ka veidi imestasime, et kuidas nii, aga igati maitsvad söögid ja kena ümbrus lahustasid muremõtted. Siin majas sain aga veelkord kinnitust, et Valgevene teenindajad on küll igati kenasti sätitud, aga naeratada väga ei raatsi.

Siinkandis sai tehtud ka see, mis mujal ehk juba ammu tehtud oleks. Ehk kuna me pole just suuremat sorti mereriigis, siis on ujumisvõimalusi nappinud. Seda kiiremini reageerib küla taga laiuvale korralikule järvele kunnipaar ja üsna kiirelt on mõlemad vees.

Ja siis, oh imet, külastasime taas üht monumenti. Seekord tank, mis vapra nurga all seistes mõjub tõeliselt mälestusväärseks. Ja taas ei saa ma päris aru selle asja üdist ja hingest. Mulle lihtsalt jääb arusaamatuks, miks on vaja suurt sõda mälestada tehnikaga, mis seal kunagi ei osalenud, vaid hirmutas maailma pikalt peale seda. Vabandus, et seda oli monumenti tegemise hetkel saadaval, ei ole minu jaoks vabandus.

Aga muus osas tuleb väljapanekut kiita, sest väljapanu on hästi kujundatud ja parajas mahus. Janc ja Anna otsustasid aga siinkohal teha õige huvitava patsifistliku avalduse. Visanud õige kenasti kõrvuti suure terasest lohe ette maha, otsustavad nad kohe siinsamas, kiivrid peas, ühe rahuinaku teha. Ja magama nad jäidki, niiet teised külstajad pidid kombekate piltide tegemiseks sobivaid rakursse valima. Kuna ei miilits ega keegi muu ei sekkunud, siis said nad seal üsna ilusa väikse unegi ära vaadata.

Seejärel väiksemad külad jätkusid, kuni jõudsime oma transiitviisast piiratud aja lõpupoole veel ühte suuremasse linna. Siin saan mina rattaid valvata, kuniks naised poodides end odavatest hindadest ja tõelistest matejalidest hultutada lasevad ja Raul söögipoolist hangib. Valvamine on huvitavam tegevus, sest võimaldab mõõduka ajaga saada huvitavaid kogemusi. Et muudkui seisad ja vaatad, mis elu tänav elab. Kõik on kuidagi asjalikud ja kes just hoolikalt mööda siledat tänavat ei sõida, see käib hoogsal sammul oma tähtsa eesmärgi poole. Osadel inimestel on siiski aega ka ja nii need siis liiguvad veidi aeglasemal sammul mitmete kena fassaadiga poodide vahel, mida tänav pakub. Noored nühivad oma telefone, nagu meilgi. Pannen veidi imeks, et üsnagi üsina liikumise keskel ei teki meie ega rataste vastu kellelgi vähimatki huvi.

Piiri poole liikudes märkasime viimase võimaluse tanklas pilti, mis üsna hästi tuletas meelde sinise kütuse hinna. Kõik üritasid paagid punni ajada ja rekkadest moodustuvat saba tavalises tanklas ei näe ka igal pool.

Piirületus Leedu poole oleks kujunenud sama meeldivaks, kui sisenemine, kui me seda ise veidi ära poleks rikkunud. Nimelt õnnestus meil Janciga viimasel hetkel seismise rida vahetades liiga punasega kontrollpunkti siseneda, mille peale meid üsna õigusega karistati. Karistus seisnes selles, et pidime üsna korraliku maa tagasi minema ja uuesti foori taha järjekorda võtma. Ja kuna tegelikult seisime Kazastani-Ukraina-Valgevene tolliliidule meõldud järjekorras, siis saime uuesti kontrollpunkti jõudnuna veel ühe korra tagasi minna. Õnneks polnud uus ootamine pikk ja kui me oma talontsiku lõpuks kätte saime, siis jõudsime teistele järgmisesse punkti järele. Seal siis itsitasime uue kogemuse üle ja arutasime, kes mida ei märganud ja mida tegi. Kogu ülejäänud askeldused käisid kähku ja kokkuvõtteks ei märganud me end häirida lasta.

Üsna pärast piiri leidsime sobiliku koha ja valmistusime end koju jõumiseks välja puhkama. Enne aga, kui saime maju püsti ajama hakata, sai mulle

Kaks tankisti ja tank.

tunduma. justkui saaks telgipaigas ratta kukutamise meie kunnidega sõitute tava. Seekord olin siis ise ametis ja mul ei kukunud niisama jalalt pehmele põllule, vaid sattus ikka veidi hoogu ka olema. Edaspidiseks tuleb meele pidada, et kui oled teistest eemale läinud põllulappi avastama ja leiad sealt hea telgikoha, siis üldjuhul see eest ära ei jookse. Seega pole teiste juurde oma õnnestunud leust tormamisega nii kiire, sest veidi porine põllutee võib ollagi just nii libe, nagu see seekord oli. Aga sõber kaitseraud oli oma ülesannete kõrgusel ja tegi oma tööd, seega oli selle kiirelt mäest laskumise hind seekord

Õhtused üürilised Hondal.

korralikult purunenud peegel. Õhtuseid toiminguid see ei seganud ja tujul ka langeda ei lasknud. Õhtune õlu oli veel Valgevene sildiga, endiselt mõõdukas koguses, ja süüa sai ka

Hästi magatud öö järel, mida seekord sattusid taas valvama vaikselt ümisedvad kõrgepingeliinid, olime valmis lõpusirgeks. Aga enne kui viitadelt sai selges keeles tuttavaid kohanimi lugeda, vajas lahendamist küsimus. Kas seekord Sigulda loss või ei? Saabusime taas linna, söime taaskord hästi ja läti moodi ja ütlesime samas parklas lossile EI. Taaskord. Traditsioonid on tegelikult ju head asjad ja pealegi mulle tundub, et see loss on ka järgmine kord veel alles. Igatahes meie sõitsime edasi, seiklesime veel mööda kruusateid, mida võtsime seekord kerge vihmaga. Ja kuna traditsioonid on head, nagu just sai öeldud, seega tundus võimatu süüa saiakest ja kohvikust kuskil mujal, kui Valges tanklas.

Lõpetuseks tahaks öelda kohe ühte. Kellel käimata, käige tingimata ära. Valgevene on suurepärase sihtkoht, sest on lähedal ja suudab pakkuda palju, isegi siis kui seal hullult vaatamisväärsusi taga ei aja. Kellele omamoodi nostalgiline ajakapsel, kellele midagi muud.

Mina sain näha seda, mida tahtsin, ja olen endiselt veendunud, et lihtsal inimesel, kellel pole tahtmist peavooluga vastasuunas ujuda, on Valgevenes päris hea elada. Vähemalt väline kiht, mida saame vahetult tabida, lubab seda küll kindlalt väita. 🍷

Boksipeatus: keskel mehhaanik karbussi kontrollimas, paremal stilist vormisärki telgiga sobitamas. Taamal loodus.

